

Șoapta
ÎMPĂCĂRII

Cărți de
Kim Vogel Sawyer

În așteptarea întoarcerii lui Summer
Unde te poartă inima
Unde cresc sălciile
Amintirile inimii
Promisiunea primăverii
Tărâmul făgăduinței
Șoapta împăcării

Șoapta
ÎMPĂCĂRII

Kim Vogel
Roman
Sawyer

Originally published in English under the title: *A Whisper of Peace*
By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2011 by Kim Vogel Sawyer
All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2012 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel.: 0359 177 636; RDS: 0771 746 787; Mobil: 0744 624 236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Elizabeta Chiriță*
Editarea: *Luca Crețan*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAWYER, KIM VOGEL

Șoapta împăcării / Kim Vogel Sawyer ; - Oradea : Life, 2012

ISBN 978-973-7908-69-8

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*
Satu Mare
Tel. (0361) 427 428

*Pentru Don,
care îmi este alături mereu,
la bine și la rău.*

*„Dreptatea Ta este ca munții lui Dumnezeu...
Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule!
La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost”.*

PSALMUL 36:6A, 7

1

Undeva lângă Fort Yukon, Alaska
Mai 1898

Nici măcar o dată în cei douăzeci și unu de ani ai săi, Lizzie Dawson nu mai văzuse un elan așa de aproape, chiar în spatele căsuței ei. Lătratul câinilor alunga mereu sălbăticiunile. Chiar și veverițele – acele mici creaturi jucăușe și zglobii – ocoleau vecinătatea casei ei. Tocmai de aceea nu putu să-și explice cum de un elan sfios avusese curajul să se apropie de haita ei de câini. Și totuși, stătea acolo, nepăsător, mușcând din tufele de mălin negru de la numai câțiva metri depărtare de ușa deschisă din spatele casei ei, purtându-și cu mândrețe coarnele ce-i luceau în lumina trandafirie a dimineții.

Lizzie se ascunse după tocul ușii și se lăsă furată de priveliștea spectaculoasă, netulburată de nimic, care se desfășura atât de neașteptat în fața ochilor ei. Ronțăitul delicat al elanului crea o armonie perfectă cu foșnetul vântului ce adia crengile plopilor – o melodie atât de suavă. Dâre de lumină argintii alunecau printre ramuri, poleind grumazul maro-roșcat al elanului. Era un elan încă necălit în luptele înfricoșătoare pentru apărarea teritoriilor, căci nicio cicatrice nu se zărea pe pielea lui. Lizzie văzuse urmele adânci ale rănilor pe care animalele și le făceau unele altora cu copitele și cu coarnele ascuțite și tăioase.

O piele neprihănită... Fata simți cum inima i se oprește în loc. Nu încapă îndoială! Elanul acela venise la ea ca o ofrandă! *Ce bine ar fi să nu-l simtă câinii*, își dori ea în timp ce se duse tiptil spre colțul unde așteptau arcul și săgețile ei. Îi era mai ușor să tragă

cu pușca, dar cu arcul și săgeata nu făcea zgomot – n-ar fi speriat animalul apăsând pe trăgaciul zgomotos.

Lizzie se întoarse în pragul ușii și rămase nemișcată în crâmpeliul de umbră ce-i servea drept paravan. Cu cotul ridicat, încordă arcul, încetșor. Întinsă la maximum, coarda icni înăbușit. Fata se aplecă ușor în față, gata să rănească de moarte acel animal impunător care nici nu bănuia ce-l aștepta. Ea ținea strâns în mână arcul cioplit din lemn, cu brațul stâng întins la fel de drept ca și țeava puștii tatălui ei. Penele săgeții îi gădilară ușor obrazul, dar asta n-o făcu să-și abată privirea de la țintă.

Coțofenele începură să croncâne din vârful copacilor. Câinii aveau să se trezească curând – trebuia să tragă înainte de a irosi acea ocazie. Dar nu dădu drumul săgeții încă. Rosti mai întâi o rugăciune scurtă, așa cum o învățase mama ei. *Îți mulțumesc, frate elan, că îți jertfești viața ca eu să pot trăi.* Strânse cu putere din dinți și dădu drumul săgeții.

Șuieratul ascuțit îl făcu pe elan să-și ridice capul dintre tufe. Săgeata vâjâi în aer, iar vârful ei se înfipse adânc în gâtul animalului, care se prăbuși la pământ, fără să mai apuce să înghită frunzele ce-i rămaseră prinse între buze.

Păsări zburară înfricoșate din copaci, ciripind gălăgios, în timp lătrături vesele se auziră deodată dinspre țarcul câinilor. Lizzie ieși în curte și fluieră la ei – un fluierat ascuțit, pătrunzător. Câinii își încetară lătratul asurzitor, dar continuară să scheaune și să sară cu labele pe gardul din plasă de sârmă, așteptând nerăbdători. Lizzie puse arcul deoparte și străbătu curtea acoperită de mușchi, picioarele ei încălțate cu mocasini aproape că nici nu se auzeau pășind pe covorul moale ca o pernă, de un verde profund. Tristețea îi sfâșie inima când văzu impunătorul animal răpus la pământ. Întotdeauna a întristat-o moartea. Dar acum trebuia să se bucure de acel animal ucis. De acel dar.

Atât de obișnuită cu rutina, își scoase numaidecât cuțitul din teacă, pe care-o purta întotdeauna la brâu, și sfârtecă elanul pentru ca tot sângele să se scurgă, iar carnea să nu apuce să se strice. *Îți mulțumesc, îți mulțumesc*, gândurile ei murmurară la unison. Ce bine că animalul venise în primele ore ale dimineții – înainte să apuce câinii să se trezească și să-l pună pe fugă! Ce bine că el se aventurase atât de aproape în primele zile lungi de vară, când ea putea sta până noaptea târziu ca să jupoaie animalul, să

pregătească carnea pentru afumătoare și să fiarbă oasele ca să le folosească mai târziu! Părea că o forță supranaturală orchestrase toate detaliile cu privire la animalul omorât.

Dădu să se întoarcă spre casă după cuțitul de jupuit, dar privirea i se abătu spre Țarcul câinilor unde aceștia se aliniaseră de-a lungul gardului, dând bucuroși din coadă, cu limbile atârnându-le din gură. Lizzie chicoti ușor. Stârvul mai putea aștepta câteva minute cât îi va dezmierda un pic pe bunii ei prieteni. Văzând-o cum se apropie de gard, câinii începură să Țopăie nerăbdători, cățărându-se pe plasa din sârmă și sărind unul în spatele celuilalt.

Lizzie se duse mai întâi la preferații ei, George și Martha, „conducătorii” din fruntea haitei de câini înhămați la sania ei. Cei doi trăgeau sania într-o armonie perfectă unul cu celălalt. Și cu Lizzie. Perechea de câini fusese a tatălui ei... de asta-i iubea cu atât mai mult. Să fi căutat mult și bine, n-ai fi găsit doi câini mai buni ca ei în tot Yukonul! Lizzie își trecu degetele prin blana deasă din jurul grumazului lor, iar ei dând din coadă își frecară boturile identice, alb cu negru, de palmele ei. Fata îi scărpină sub bărbie, amuzându-se când cei doi își aplecară ușor capul pe spate ca să-i mai scarpine.

Ceilalți câini săriră pe ea, împingându-i la o parte pe George și Martha. Lizzie încercă să-i dezmierde pe fiecare, dar încet-încet ei se împrăștiară care încotro, adulmecând aerul și gâfâind. Chelălăiră din nou, prelung, iar Lizzie știu că briza dimineții împrăștiase duhoarea de hoit până la nările lor foarte fine. Spera ca doar câinii ei să fi fost singurele animale ce adulmecaseră mirosul de stârv. N-avea chef să se lupte cu vreun grizzly pentru elanul ei. Dar dacă va fi nevoită, o va face – ea avea nevoie de carnea, dar și de pielea animalului. Dacă va trebui să se lupte, câinii o vor ajuta. Credințioșia lor față de ea nu cunoștea margini.

„Am treabă acum”, le spuse ea câinilor. „Stați cuminți, diseară, la cină, o să căpătați o porție de carne crudă”.

Ca și cum ar fi înțeles vorbele ei, câinii Țopăiră bucuroși, mușcând aerul cu colții lor albi. Chicotind, Lizzie se duse repede după cuțitul ei de jupuit. Înainte să înfigă lama cuțitului în umărul gros al elanului, se opri și admiră pielea netedă, fără nicio cicatrice – cea mai mare minune din câte-ar fi putut exista

vreodată. Se simți copleşită de recunoștință. Dacă totul avea să meargă bine, ofranda din pielea acestui elan ar putea-o ajuta să se împace cu bunicii ei.

Iar odată ce va fi pace între *Vitsiy*, *Vitse* și ea însăși, va avea în sfârșit libertatea să părească locul acesta și să meargă la Voss Dawson. *Îți mulțumesc, elanule.*

Clay Selby strânse bine cureaua ce ținea cutia din lemn a acordeonului în spatele lui și-și ridică umerii ca să așeze mai bine ditamai greutatea pe spinarea lui. Se întoarse spre sora lui vitregă, Vivian. Istovitoarele săptămâni de călătorie o sleiseră de puteri. Părea că se topește pe picioare. Încercase în zadar s-o convingă să rămână acasă, cu părinții lor – în eventualitatea că i-ar fi plăcut viața din rezervația Kiowa de pe câmpiile Oklahomei, traiul dintr-un sat din sălbăticia Alaskăi va fi cu siguranță dificil de îndurat pentru ea. Dar insistase că-l poate ajuta să deschidă o școală pentru băștinași.

Și iat-o acum, ușor aplecată peste balustrada vaporului cu zburaturi, cu hainele prăfuite și foarte încercănată. Își dădu seama că el o privește, și-și îndreptă umerii, aruncându-i un zâmbet forțat. „Nu mai avem mult!” Deși se forța să arate că e curajoasă, tremuraturul vocii o dădea de gol.

Clay nădăjduia ca ea să reziste până la capăt, căci n-ar putea face față singur la toate treburile după deschiderea școlii. Dacă ar fi nevoie s-o mai și menajeze pe Vivian... „*Dă-i o șansă, fiule*”, îl îndemnase tatăl lui. „*E o fată îndemânată, iar tu vei avea nevoie de-un ajutor în lucrarea asta. N-ai s-o poți face de unul singur*”. Clay îi zâmbi lui Vivian și repetă cuvintele ei: „Nu mai avem mult!”

Pasagerii începură a se buluci ca să coboare, împingându-l pe Clay, mai-mai să cadă-n nas. Reuși totuși să se țină bine pe picioare și s-o protejeze pe Vivian ținând-o la pieptul lui. Așteptă până când toți ceilalți coborâră de pe punte, după care, apucând de ditamai bocceaua lor, îi zise: „Hai să coborâm și noi”.

Vivian ridică de jos valiza și se așeză împreună cu Clay în spatele unui șir de bărbați ce-și proclamau în gura mare intențiile de a se îmbogăți în goana după aur. Și Clay nădăjduia la bogății, dar cu totul diferite.